

Een kopje en een schoteltje.

De dingen op de tafel. Ze vertellen me over wat hier was. Er staat een kopje op een schoteltje. Er ligt een mes en een vork, een glas en een fles. In de kom, aardappelen en groenten. Een maaltijd die voorbij is. De dingen, als afdruk van wat nu weg is.

Ze horen samen. Dat kopje en dat schoteltje, die vork en dat mes, het glas en die fles. Zo hebben wij het graag. Apart klopt het niet. Een kopje zonder schoteltje oogt slordig. Een vork zonder mes mist stijl. En bij een aardappel zonder groente is de maaltijd onvolledig.

De tafel toont me wat ik onthou. Hilda. Als diegene die het leven van de ander vervulde. In het bijzonder dat van mijn vader. Hilda en mijn vader. Het kopje en het schoteltje. Samen één geheel dat je niet als apart kon voorstellen. Als twee handen op een piano, die de achtentachtig toetsen van het leven samen bespeelden. Eén partituur, één refrein en vele strofen. Een levenslied.

Het is een kunst om een goed levenslied te schrijven; een herkenbare tekst, een melodie die je niet loslaat en die je omhelst. Het vraagt toewijding. Een kunst die ze samen beheersten.

Ik kijk naar de tafel en lach. Het kopje op het schoteltje, het mes en de vork, het glas en de fles. Het is allemaal gebruikt. Zoals het hoort. Er zit nog wat koffie in het kopje. Het glas is leeg, de fles maar half. De maaltijd was niet voorbij. Half leeg. Maar ook half vol. Want er is altijd morgen. En ook dan moeten we drinken. Dat zou Hilda zeggen. En ze had nog gelijk ook.